

Sygn. akt I ACa 110/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik (spr.) SSA Barbara Baran
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 5 listopada 2015 r. sygn. akt IX GC 432/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Baran SSA Anna Kowacz-Braun SSA Józef Wąsik

Sygn. akt I A Ca 110/16

UZASADNIENIE

Powód W. S. wytoczył powództwo przeciwko stronie pozwanej (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., domagając się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązującego pozwanego do zapłaty powodowi kwoty 124 002,70 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Podniósł, że zawarł z pozwanym umowę, której przedmiotem był druk książek. Zamówienie zostało przez powoda zrealizowane i dostarczone pozwanemu zgodnie z ustaleniami. Do dnia wniesienia powództwa pozwany uiszczył część należności zaliczone przez

powoda na poczet części płatności wynikające z faktury VAT nr (...). Powód dochodził w pozwie również zwrotu kosztów windykacji wierzytelności od pozwanego. Na dowód tego przedstawił faktury VAT kosztów windykacji.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 lutego 2015 roku Sąd uwzględnił roszczenie powoda.

W prawidłowo wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany zaskarżył nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany podniósł w sprzeciwie zarzut wygaśnięcia części zobowiązania, poprzez dokonanie zapłaty 3 000,00 zł, regulując w ten sposób całość należności wynikającej z faktury (...). Na dowód tego pozwany przedstawił potwierdzenie zapłaty z dnia 5 lutego 2014r. Pozwany podniósł również, że należność wynikająca z faktury nr (...) w kwocie 77 700,00 zł została uregulowana w dniu 26 lutego 2015 r.

Odnosząc się do zwrotu kosztów windykacji dochodzonej przez powoda pozwany wskazał, że roszczenie powoda jest nie zasadne ponieważ nigdy nie stało się wymagalne. Powód nie wezwał strony pozwanej do zapłaty kwoty z tytułu zwrotu kosztów windykacyjnych.

Powód cofnął powództwo w części, co do kwoty 80 700,00 zł, wraz zrzeczeniem się roszczenia. Podtrzymał pozostałe roszczenia o zapłatę kwoty 10 668,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwoty 32 634,70 z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł ze stroną pozwaną umowę o druk książek. Zamówienie zostało zrealizowane i dostarczone. Pozwany nie składał zastrzeżeń do wykonania przez powoda zobowiązania umownego. Powód wezwał pozwanego do zapłaty. Strona powodowa w ramach wcześniejszej współpracy z pozwanym podjęła windykację należności z którymi powód zalegał, objętych umowami o druk książek. Firma przeprowadzająca windykację na rzecz powoda obciążyła go kosztami windykacji w wysokości 32 634,70 zł. Pozwany zapłacił na rzecz powoda 3 000 zł tytułem należności z faktury (...) oraz 77 700,00 zł tytułem uregulowania należności wynikającej z faktury nr (...).

Powyższe ustalenia faktyczne poczynione zostały w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ponadto zostały one sporządzone w przypisanej przez prawo formie i są uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługuje na uwzględnienie w części. Strony niniejszego sporu łączyła umowa o dzieło zawarta zgodnie z art. 627 k.c. , która została wykonana przez powoda, a pozwanego tylko w części.

Zdaniem Sądu roszczenie powoda jest zasadne w zakresie, w jakim podtrzymał powództwo tj. co do kwoty 10 668,00 zł.

Nadto Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 160 zł tytułem pokrycia kosztów windykacji wierzytelności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Kwota ta stanowi równowartość 40 euro na dzień wniesienia pozwu i jest zryczałtowaną rekompensatą wierzyciela za koszty odzyskania należności.

Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 32 474,70 zł.

Strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych, prowadziły korespondencję, ustaliły harmonogram spłat i osiągnęły porozumienie co do spłaty należności. Powód nie przedstawił dowodu na okoliczność wezwania strony pozwanej do zapłaty, a ciężar dowodu tej okoliczności spoczywał na nim zgodnie z art. 6 kc.

W ocenie Sądu brak było uzasadnionych przesłanek do zlecenia windykacji, choćby z tej przyczyny, że powód zamiast generować koszty windykacji mógł wcześniej złożyć do sądu wnioski o stosowne zabezpieczenie roszczenia. Opłata od takiego wniosku wynosi 100 zł lub wystąpić z pozwem w postępowaniu nakazowym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc.

Apelację od tego wyroku wniósł powód w zakresie pkt II, co do kwoty 32.475 zł, zarzucając:

1/ sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, na skutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.:

a/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powód nie przeprowadził dowodu na okoliczność wezwania strony pozwanej do zapłaty pomimo przedłożenia przez powoda do pozwu ostatecznego przesądowego wezwania do zapłaty z dnia 22 maja 2014 roku dotyczącego m.in. należności objętych późniejszą windykacją za pośrednictwem firmy (...) Sp. z o.o.;

b/ błędne ustalenie, że brak było uzasadnionych przesłanek do skierowania przez powoda zlecenia do firmy windykacyjnej, w sytuacji, gdy pozwany zalegał z płatnością kwoty 543.675,80 zł z tytułu wykonanych usług poligraficznych, nie odpowiedział na wezwanie do zapłaty z dnia 22 maja 2014 roku oraz nie zaproponował warunków polubownego zakończenia sporu pomimo składanych deklaracji, w związku z czym doszło do naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci ich błędnej wykładni, a to:

a/ art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403 z późn. zmianami) przez ich niewłaściwą wykładnię polegającą na błędnym przyjęciu, że możliwość zabezpieczenia roszczenia lub wystąpienia do sądu o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym uniemożliwia dochodzenie roszczenia o zwrot poniesionych kosztów windykacji.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje.

Ponadto wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

a) preliminarza płatności na dzień 5 czerwca 2014 roku dokumentującego zadłużenie pozwanego,

b) korespondencji mailowej pomiędzy pełnomocnikami stron w okresie od 6 do 23 czerwca 2014 roku,

wszystkich na okoliczność zasadności i konieczności skierowania przez powoda sprawy do firmy windykacyjnej w związku z postawą pozwanego.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji, nie znalazł podstaw prawnych do jej uwzględnienia.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za swoje, oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

Na wstępie wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji ma miejsce wyjątkowo (art. 381 kpc). Sąd nie uwzględnił wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji wobec nieusprawiedliwionego spóźnienia w ich zgłoszeniu.

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy wskazać, że prawidłowe zastosowanie prawa materialnego jest uzależnione od poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy. Temu służy postępowanie dowodowe zgodnie z którym na podstawie art.6 k.c. i 232 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawić sądowi rozpoznającemu sprawę dowody na poparcie swych twierdzeń.

Bezą zasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd trafnie uznał, że powód nie przeprowadził dowodu na okoliczność wezwania pozwanej do zapłaty. Strona pozwana nigdy bowiem nie została wezwana przez powoda do zapłaty kosztów windykacji poniesionych na rzecz firmy (...). Treść wezwania do zapłaty z dnia 22 maja 2014 r nie obejmuje bowiem tej części dochodzonych roszczeń (vide k.17 akt). W piśmie tym nie ma mowy o kosztach windykacji.

Nadto należy mieć na uwadze, że zgodnie z zasadami prawa cywilnego w przypadku kwestionowania przez dłużnika faktu otrzymania danego oświadczenia woli, należy wykazać nie tyle fakt jego wysłania ile doręczenia.

Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013r,m poz. 403 ze zm.), bez wezwania wierzyciel uprawniony jest do żądania od dłużnika wyłącznie kwoty 40 euro (art. 10 ust 1). Przepis art. 10 ust 2 nie zdejmuje z wierzyciela obowiązku wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Jeżeli więc koszty windykacyjne przekroczą równowartość 40 euro wierzyciel zobowiązany jest zgodnie z treścią art. 455 kc wezwać dłużnika do zapłaty.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że powód – w świetle ugodowej postawy pozwanego- miał kilka możliwości prawnych tańszego rozwiązania problemu zatem uwzględniając współpracę pozwanej przy spłacie zobowiązań, brak było uzasadnionych przesłanek do skierowania przez powoda zlecenia windykacji do firmy windykacyjnej za wysokim wynagrodzeniem. Taka postawa wierzyciela jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 kc.

Z powyższych przyczyn apelacja okazała się bezzasadna i na podstawie art. 385 k.p.c. została oddalona.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

SSO Barbara Baran SSA Anna Kowacz - Braun SSA Józef Wąsik